

DUCH?

Z temného moře se vynořila plachetnice se třemi stěžni. Plachty měla svěšené a trup hluboko ponořený, jako by byla naložená těžkým nákladem. Na středním a nejvyšším stěžni vlála malá černá vlajka. Ve světle měsíce bylo jasně vidět, že je na ní vyobrazená lebka se zkříženými hnáty. Znamení pirátů!

„Sním s otevřenýma očima,“ zamumlal Erik a pořádně se štípl do ruky. Zabořilo to, ale pirátská loď nezmižela. Něco takového existuje snad jenom ve filmech, nebo ne?

Erik otevřel zamřížované okno a ucítil na tváři teplý, vlhký vzduch. Vyklonil se ven a uslyšel hudbu. Něco mu připomínala.

„Piráti! Takhle hrajou a zpívají piráti ve filmech a v Disneylandu,“ prolétlo mu hlavou.

I když bylo skoro bezvětří, plachty se zničehonic na-

duly. Mohutná loď se naklonila na stranu, jako by jí zmítala bouře. Z paluby se ozývaly hlasité povely a pobíhaly po ní temné postavy, rozčileně tahaly za lana a šplhaly po lanoví.

Zároveň zaburácela děla a z jejich úst létaly jasné rudé blesky. Vypadalo to, jako by piráti ostřelovali Mločí hrad!

„Musím probudit ostatní, aby to taky viděli. Jinak mi neuvěří!“ řekl si Erik pro sebe. Otočil se klopýtal setmělým pokojem směrem ke dveřím. Než k nim ale dorazil, rozlétly se samy od sebe a uhodily ho do nosu. Erik zaúpěl a přitiskl si k němu ruce. Chtěl se jít podívat ven, ale nedostal se ze dveří. Z nočního stolku se náhle zvedla lampička ve tvaru lucerny, prolétla vzduchem a přistála mu přímo u nohou.

Erik vyděšeně ucouvl. Nad hlavou mu cosi zařinčelo, vedle něj klaply dveře od skříně a na stěně se začaly prudce třást obrazy.

Erik uháněl k posteli a vytáhl zpod polštáře baterku. Naštěstí ji tam měl vždycky připravenou. Zapnul ji a posvítil si po místnosti.

Všechno, co nebylo přibité nebo přišroubované, jako by se hýbalo. Obraz s vypodobením pirátského kapitána se kýval čím dál prudčeji a nakonec spadl na zem.

Skříň se třásla a dveře se prudce rozlétly jako paže, které se po někom natahují.

Strach chlapce zprvu úplně ochromil a ani teď se nedokázal hnout z postele. Zhluboka se však nadechl a chystal se zavolat o pomoc. Nejprve mu z úst nevyšel

ani hlásek, vyšlo to až na třetí pokus. Erik zařval hlasitě a pronikavě.

Na pomoc mu však nikdo nepřišel. Naopak – ze sousedních pokojů, v nichž spali zbylí členové Čtyřky, se rovněž začaly ozývat výkřiky.

Řinčení, třesení, rachocení a klapání nebralo konce. Bylo to, jako kdyby někdo tahal za tisíce neviditelných nitek a kusy nábytku tak poskakovaly jako loutky.

Mladý detektiv toho zažil už hodně, tohle však přesahovalo všechny meze. Mýlil se, nebo teď zaskřípěl i strop pokoje? Praskala podlaha? Chystal se Mločí hrad každým okamžikem zřítit?

„Musím pryč, tohle je zemětřesení!“ napadlo Erika a do údů se mu znovu vrátil život. Vyklouzl z postele, chránil si hlavu rukama a napůl na kolenou se probíjaval ke dveřím. Podařilo se mu dostat na chodbu a vydal se ke schodišti. Ztratil však orientaci a uklouzl. Řítil se po hlavě do prázdna. Před očima se mu vynořilo úzké kamenné schodiště bez zábradlí, po kterém včera večer vyšel. Jeho pokoj ležel přinejmenším tři patra nad nádvořím. Pád bude znamenat těžké zlomeniny. Erikova pravá ruka se dotkla něčeho chladného. Ozvalo se šplouchnutí a voda se nad ním zavřela. Byl tak překvapený, že nezavřel ústa a natekla mu do nich voda. Začal kašlat a dávit se. Mával pažemi, aby se dostal na hladinu. Všude kolem něj stoupaly vzhůru vzduchové bubliny a zvuky, které sám způsoboval, ho ohlušovaly.

Erik přistál v bazénu, což ho zachránilo před zlomeninami. Bazén byl však mnohem hlubší, než předpokládal. Cítil pod prsty u nohou dno, neustále mával rukama, ale nemohl vyplavat nahoru. Pomalu mu docházel vzduch. Potřeboval se nadechnout.

„Odras se!“ napadlo ho konečně. Vzápětí lehce přitáhl kolena k tělu. Okamžitě klesl ještě hlouběji a dosáhl betonového dna. Z posledních sil se od něj odrazil a vystřelil nahoru.

Když hlavou prorazil hladinu, lačně nasál do plic vzduch, ale vzápětí se příšerně rozkašlal. O zlomek vteřiny později se jeho boku dotklo něco hladkého a studeného. Mihlo se to kolem něj a zmizelo.

Nejraději by jako v kresleném filmu vyletěl do výšky a vyskočil z vody rovnou na zem, ale to nešlo. A tak se váhavě vydal směrem, kde tušil okraj bazénu.

Rozsvítla se světla. Pan Schneider volal jeho jméno. Běžel do dvora a zavazoval si pásek od županu. Vytáhl Erika z vody a popadl ho za ramena. „Všechno v pořádku?“ vyhrkl.

Erik měl tvář staženou šokem a nejdřív ani nedokázal odpovědět. Potácel se, kašlal a vrhal ustrašené pohledy po okolí bazénu. Voda byla průzračná a bylo vidět až na modré dno. Po stvoření, které by tam plavalo, nebylo nikde ani stopy!

Ven teď vyběhli i ostatní členové Čtyřky. Tina byla dočista bez sebe a vykládala něco o tom, že v jejím pokoji řádil duch. Patti a Dominik, kteří slyšeli své přátele křičet, byli tak vyděšení, že se k nim přidali. Zmatek byl dokonán. Všichni čtyři mladí detektivové byli naprosto vyčerpaní.

„Pirátská loď tam na moři... loď duchů... to ona za všechno může!“ vyhrkl Erik.

Pan Schneider rozrazil dveře vedoucí na pláž. Měsíc stál takřka kolmo nad budovou a vytvářel na zvlněné hladině stříbřitý nádech. Osvětloval okolí dost dobře na to, aby bylo naprosto jasné, že...